

ПОСЛЕДНИЯТ МИЛИОН

© Искра Урмова, *автор*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4706-9

Искра Урумова

Последният милион

Всяко съвпадение с реални хора, места и събития
е плод на художествена измислица.

*„Не се осмеляваме не защото нещата са трудни,
те са трудни, защото не се осмеляваме.“*

СЕНЕКА

НЕСИГУРНО НАЧАЛО

Това е първата сватба, на която присъствам, а дори не съм поканена на нея.

Мисълта ме развеселява, докато гледам как красивата булка не отделя очи от младоженеца, който в този момент неумело прикрива жадно отпиване от чашата с шампанско.

Потискам смеха зад дискретно изкашляне и облягам рамо до вратата. От няколко минути наблюдавам тържеството на двама непознати и цял куп техни гости в пищно украсения варненски ресторант до морето и вече съм сигурна, че подобна дантелено бяла еуфория ще се окаже голямо изпитание за мен.

Полезно е да събереш впечатления на живо, умнице.

Съсредоточавам се отново върху булката – истински развълнувана е. Погледът ѝ обаче често и нервно търси реакцията на гостите, особено на по-възрастните сред тях. Явно се нуждае от доказателство, че всичко върви както трябва.

Не искам да съм на нейно място.

Време е да напусна заведението, за да не привличам излишно внимание. Може да изкарам лош късмет и някой от персонала, оказал се твърде паметлив за лица, да ме разпознае.

В крайна сметка, макар и дегизирана с перука, силен грим и филцово бомбе за небрежен разкош, аз съм крадла, върнала се на собственото си местопрестъпление. Глупаво е да се задържам дълго в територията на опасни и неприлично богати хора, които съм измамила. Така или иначе вече разполагам с достатъчно уличаваща информация за тях.

Кумът се изправя за произнасяне на задължителната реч и решавам да остана още минута-две. Но нищо изненадващо – мъжът излива цял порой изтъркани фрази и умът ми завива в друга посока.

Идеята за брак всъщност не е толкова лоша, ако съпругът е много богат и внезапно го сполети нещо непредвидено и... фатално.

– Като всеки прекрасен роман и този завършва със сватба – приповдигнато казва кумът и вдига тост за край на скучната си реч. – Защото любовта е по-силна от всичко!

Да, ама не е.

Излизам тихо от ресторанта в пролетната привечер с морски аромат, придърпвам шапката по-ниско над очите си и се сливам с хората, разхождащи се в парка.

Апартаментът, който наех, е на десет минути пеша, багажът ми е готов, а в полунощ ще съм далеч, далеч оттук.

Крача уверено по алеята и се разминавам със светлокос хубавец, който нахално ме оглежда и ми намига. „Този изобщо не е лош...“, констатирам с поглед през рамо.

Хм, явно вече съм готова за нови романтични приключения.

Става ми смешно и сватбените клишета пак се завъртат в главата ми...

„Любовта е по-силна от всичко.“ Май имаше някаква такава много стара песен. Помня я от детството си.

Не само изтъркано, ами и абсолютно невярно клише!

Любовта може да е каква ли не: гореща, красива, изненадваща, романтична, луда, забранена, опасна, драматична, нелепа, скучна, токсична, дори и вечна, но не и по-силна от всичко. Особено ако умееш да мислиш, докато чувстваш.

„В началото винаги има чувство...“ е изречението, с което започва историята на всяка любов. Но какво е чувството в началото, не е съвсем уточнено и обикновено се приема, че в края вече го няма.

Чиста лъжа!

Чувството си е там и може да е всякакво – и в началото, и в края. И не е задължително да е „удар от гръм“, „любов от пръв поглед“, „съдбовна среща“ и други розови превъзнесания. Нерядко любовните истории се раждат от чувства като самота, малоценност, егоизъм, пресметливост, алчност, ревност, омраза, страх, отмъстителност, завист. Всички те са способни да превземат дните ти и да обсебят съня ти повече

от романтичните усещания и много по-целенасочено от тях могат да те водят за носа... до олтара.

Няма как любовта да е по-силна от всичко!

Тя е само едно несигурно начало на нещо, което неизбежно приключва (понякога е дори смъртоносна). Най-силно в нея е чувството, което изпитваме в края ѝ. Затова и повечето хора дълго помнят как е свършила голямата им любов, а не как е започнала.

I.

ПОСЛЕДЕН ТАНЦ

ОСТРОВ РОДОС, ГЪРЦИЯ

Вмъквам се и затварям безшумно вратата. Прибирам миниатюрния шперц в сутиена, събувам високите обувки и ги оставям на пода. Минавам край елипсовидната маса и спирам пред внушителния стол, поставен като трон в дъното на дневната.

На живо е по-ужасен, отколкото на снимка. Сякаш е част от декор на зловещо фентъзи – дяволски рога, извити и резбовани, украсяват двата края в горната част на високата облегалка. Страничните подложки за ръцете са във формата на живописно изработени рогове (може би на изобилието), а кожата на седалката е крокодилска, черна и виси до пода, подобно на накъсана драперия.

Някой май се мисли за принца на мрака...

Плъзвам внимателен поглед по миниатюрните черни перли, обрамчващи кожата на облегалката по границата с дървената рамка.

Принцът на мрака е зодия Скорпион (според общодостъпната информация за него) и или вярва в силата на

камъните и е суеверен, или дизайнерът на страховития му стол е проявил съобразителност.

Или е открил начин да го иронизира.

Подсмиввам се. Черните перли са подходящи за представителите на този зодиакален знак, но астролозите твърдят, че влияят положително само при хора с чиста душа.

Душата му ти е последна грижа!

Вадя пинсетата, скрита в шева на левия банел на сутиена ми, и се заемам с предварително набеязаното топче – разположено е леко вдясно на върха на облегалката. Придържат го четири тънки като косъмчета пластинки. Разтварям ги прецизно и захващам перлата с точността на блестящ мозъчен хирург. Успявам да я издърпам без поражения върху гнездото и я прибирам при левия банел на сутиена, после от десния вадя копие на черното топче, което магнах. Камерата в него ще се активира до 60 секунди.

Дразня се, че дългите ръкавици малко бавят движенията ми, но благодарение на тях няма да оставя отпечатъци.

Лекото поклащане под краката ми напомня, че дворецът, в който тършувам, е плаващ. Дръпвам ръкавицата надолу и поглеждам часовника си – имам по-малко от три минути. Охраната на яхтата спазва график за вътрешен оглед на всеки кръгъл час.

Изведнъж ми се струва, че латиноритмите отвън отекват по-силно... Затварям очи и се вслушвам. Нищо.

От напрежението е.

Поемам дъх през носа, задържам го и бавно издишвам, за да нормализирам пулса си. Хващам бръмбара с пинсетата и поставянето му на мястото на перлата отнема около четиридесет секунди.

Заставам така, че да не попадам в обхвата на топчето (и на камерата в него). Клиентът със сигурност чака активирането, а прикритието на доминото – част от сценичното ми облекло, не е много надеждно.

Прибирам пинсетата обратно в сутиена, напъхвам я достатъчно навътре под гърдите си и притискам добре шевовете на банелите, подсигурени с плътно залепващи се отвори. Връщам се до вратата, като заличавам следите си в пухкавия килим, вземам обувките и отново напънгам слух.

Не долавям отвън нищо по-различно от звуците на диватата парти шумотевица, която сигурно се чува чак на острова.

Измъквам се от дневната и старателно затварям самозаклучващата се врата, бързо изминавам пустия коридор обратно към каютата, превърната в съблекалня. Бъркам в сутиена за гривната верижка, която скрих, като пристигнахме, и влизам припряно.

Полякинята Анита тъкмо слага своето златно домино.

– Намери ли я? – пита ме веднага и ѝ показвам гривната.
– Да не се е скъсала?

– Не, закопчалката е скапана... – отвърщам нацупено.

Вратата се отваря с трясък и през нея връхлита задъханата украинка Рита:

– Ани, ти си на ред!

Анита отмята тъмната си коса и тръгва към палубата, а украинката се отпуска с въздишка върху една от табуретките. Червеният ѝ костюм прилича на ярко петно сред светлите нюанси на каютата.

Дрехите на трите ни са еднакви – лъскави боксерки и сутиен с банели. Аз съм в сребристо, а те са в златно и чер-

вено. Обувките и дългите ни ръкавици са в същите цветове, както и маските на очите ни.

– Мамка му, ще хвана морска болест! – оплаквам се и заставам зад гърба на още тежко дишащата блондинка, която маха нетърпеливо доминото. – Изгубих си гривната, докато идвахме насам, представяш ли си? Добре че я намерих в коридора. – Прибирам бижутото при багажа си. – Егати разкошът е тая яхта! Сигурно никога повече няма да стъпя на такава!

– И аз съм сачисана от този лукс, Ева! – Рита ме гледа в огледалото на тоалетката с изражение на оглупял русокок ангел. – Как се правят толкова пари?

Повдигам рамене, подреждам огнените си къдрици и проверявам в огледалото грима на очите си, около които е маската.

С тези зелени лещи и ярка коса навремето щяха да ме изгорят на клада и без разголеното ми в момента тяло.

– То работата с парите става с акъл – казвам дълбокомислено. – Янек така вика: „Да откриеш човека с мангизи е лесно, трудното е да му ги вземеш“.

Разсмиваме се глуповато.

Това кикотене, ако не го репетирам, някой ден няма да го умея.

– Добре ти е на теб, котенце! – въздиша Рита. – Онзи ден дойде от България и намери любовта! – шраква с пръсти – Ей го нà, изчезваш. Няма ли да ти е мъчно за танците, като отидеш с Янек в Америка? Толкова си добра на пилоната!

– Ми неее – нацупвам устни. – С него ми е хубаво, а и гледам бързо да се отърва от работата.

До каютата стига вълна от подсвиркване и одобрителни мъжки възгласи. Анита явно се справя добре с пируетите.

– Свиркаджии! – констатира отегчено Рита, но си личи, че малко завижда. – Да се бръкнат за бакшиш – не! Нещастни богаташи! Ох, и аз трябва да си намеря мъж да се грижи за мен. Омръзна ми да се въртя на тоя пилон!

– Ще си намериш, ще видиш! – успокоявам я съчувствено.

Приличаме на героини в евтин филм от миналия век – две глупачки танцьорки от Източна Европа си говорят на руски език на луксозна яхта край Родос и мечтаят за спасителна любов.

Сядам на леглото, изпълнена с нетърпение да се махна оттук, и оглеждам каютата. Всичко е в цвят слонова кост с внимателно подбрани тъмни и сребристи акценти. Всеки детайл е изпипан. Собственикът на сатанинския стол явно не е от хората, които жаят пари.

Казва се Евгений Месеченко, руски милиардер, отказал се официално от гражданството в родината си след началото на войната в Украйна. Съвсем не защото е миролюбец, разбира се.

– Тези задници навън ме умориха – въздиша Рита, затваря очи и вдига дългите си крака на другата табуретка. – Стиснати пищови!

Това е любимото ѝ нарицателно за богатите клиенти на скъпия вариететен бар на остров Родос, където работи от седем години.

Аз се внедрих преди по-малко от два месеца, защото в началото на лятото Месеченко обичайно акостира край тази част на острова и наема артисти от клуба за откриващото парти на сезона. Трябваше да съм сред тях, за да се кача на яхтата и да поставя камерата в кичозния му стол.

В началото на април боядисах косата си в огненочервено, станах зеленоока и се преместих на Родос. Седмица покъсно една от танцьорките на заведението напусна.

Всичко това беше организирано от Хейс – моя посредник в поръчките. Той се погрижи и за препоръките, с които се явих на прослушване за работата.

Две седмици преди тазвечерното парти в клуба започна да идва лъчезарен мошеник – словак на име Янек, пак подсигурен от Хейс.

Янек (не зная истинското му име) не е наясно със задачата ми. Нает е да се представя за влюбен в мен, да поддържа илюзията, че ми е предложил брак и че ще ме отведе някъде в Америка. Перфектното изчезване и за двамата ни.

Някой плаща много добре, за да следи в реално време бизнес разговорите на тази яхта...

Вратата на каютата се отваря без почукване и Рита стреснато подскача. В рамката застава момиче от обслужващия персонал – като стюардеса в самолет е: с прибрана в елегантен кок коса, снежнобяла риза, черна пола, бели ръкавици, дискретен грим.

– Всичко наред ли е? – пита на английски любезно, но крайно студено и погледът ѝ кара украинката да свали краката си от табуретката.

– Да, скъпа – провлачено отвърща моята колежка. – Дълъг ден...

Момичето все едно не я чува:

– Времето ви се увеличава с около десет минути. След последното изпълнение ще ви помоля да изчакате тук. Ще дойда, за да ви отведе до мостика. Напомням, че нямате право да досаждате на гостите, нито да се възползвате от предложения да останете след приключване на... програмата.

Напушва ме смях от професионалната ѝ категоричност, но я гледам с подходящ респект и кимам, а тя си тръгва.

Анита се връща седем-осем минути по-късно от предвиденото.

– Има ли вода? – задъхва се от умора.

– Ей там – Рита посочва стек с малки шишета, оставен на пода.

– Нали нямаше да има нищо извън един танц на човек и финален накрая? – пита полякинята и без дори да свали доминото, отваря и надига една от бутилките. – Тъкмо почнах и се появи някакъв татуиран, заради когото повечето хора се струпаха в единия край. После дойде едно момче и ми каза да почвам отначало. Това време отгоре никой няма да ми го плати!

– Една мацка от персонала преди малко каза до десет минути повече. Шефът не пуска нищо без пари, нали знаеш? Може и така да се е договорил. След общия танц ще си ходим, спокойно! – отвръща украинката и ме плясва отзад подканящо. – Хайде, Ева! Върви да разкършиш хубавото си дупе!

– Ау! – възкликвам превзето и докато излизам, правя няколко предизвикателни чупки в кръста.

Тя вдига палец одобрително, а аз тръгвам по пустия тъмен коридор към стъпалата, водещи на палубата. Приближавам изхода и глъчката и светлините отвън сякаш ме засмукват като фуния. Чувам края на песента, която диджеят е пуснал за пауза между отделните танци, високите ми токчета изтракват на последното стъпало и излизам. Музиката, на която ще танцувам, започва и се качвам на кръглия подиум с отработена походка.

Превключвам.

Така го усещам – като минаване в друг режим. Някъде в ума си натискам копче и просто започвам да танцувам. Правя го от дете.

Майка ми беше професионална балерина и учител по танци, така че проведох с тази любов и никоя ситуация или място не могат да ми попречат да се наслаждавам на ритъма. Разбира се, няма как да забравя, че в момента съм полугола сред пияни мъже и префърцунени кукли и че само преди минути съм направила нещо, заради което може да изчезна зад борда...

Използвам високата позиция на пилона, за да разгледам гостите на яхтата. Веднага различавам някои от лицата. Докато се подготвих за задачата, проучих добре кръга около Месеченко.

С първия ми акробатичен номер получавам бурно одобрение от публиката. Следва бавно атрактивно завъртане около пилона с хоризонтално положение на тялото и докато го правя, забелязвам как залитаният организатор на партито награвва някаква пищна блондинка...

Категорично е противен тип!

За секунда в края на завъртането очите ми се сблъскват с тъмен поглед на мъж, който тъкмо вдига очи от екрана на телефона си.

Мартин Хосе Алварес ли е този?

Нарочно повтарям движението, за да го видя още веднъж. Не греша, макар и да го познавам само от снимки и телевизионни кадри – той е.

Испански мафиот, който рядко се появява на публични места и ревностно крие живота си. Незнайно колко богат за своите четиресет години. Прочут с бизнеси на ръба на закона и вероятно доста извън него поне според жълтата преса.

Издокаран е в черно от глава до пети, а изпод навитите ръкави на ризата ръцете му са целите нашарени с татуировки. Вероятно заради идването му Анита трябваше да танцува два пъти...

Столът с рогата в дневната му отива повече, отколкото на руснака.

Според едно от световните икономически издания двамата с Евгений Месеченко планират грандиозна инвестиция в соларни паркове по целия свят. Сигурно затова е поканен. Мога да си представя какви ли още неофициални общи интереси имат, ако съдя по таблите с готови бели магистрали, които в този момент любезни сервитьори поднасят сред гостите.

Виждам как Алварес отказва предложената доза кокаин, оставя чашата си на една от високите маси и приближава към подиума, на който танцувам. До края на изпълнението ми остават секунди, а той не сваля очи от мен.

Дали съм разкрита?!

През ума ми прелитат всички варианти – знае, затова ме гледа така; извратеният му мозък се забавлява и като приключача, ще ме погне; всичко е моментен интерес заради уменията ми на пилона...

Финални звуци, гръмват ръкопляскания и подвиквания и се навеждам за лек поклон. Испанецът застава до двете стъпала, по които трябва да сляза от подиума, и от това направо ме втриса.

Подава ми кавалерски ръка и долавам тежък парфюм с аромат на сандалово дърво. Очите му са като катранени казани от ада.